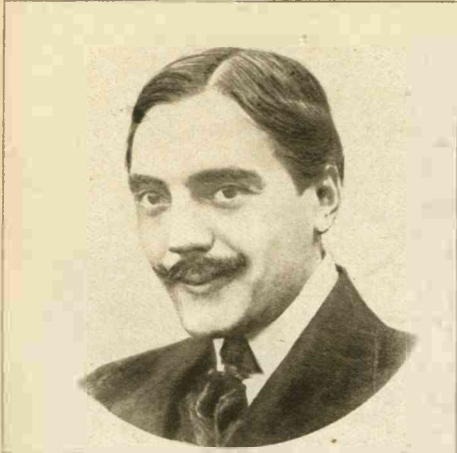
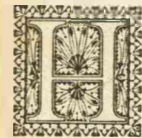

MAX LINDER, de bekende cinema-artist, die zooveel door zijn vluggen geest deed genieten, zou ook als slachtoffer van den oorlog gevallen zijn.

TROUW AAN ZIJN KONING

et was reeds laat in den avond. In een der appartementen van het Louvre bevond zich koningin Henriette Maria, de voortvluchtige echtgenoot van Karel I van Engeland.

Ze had zich in haar slaapkamer teruggetrokken en haar zware statiegewaad verwisseld voor een gemakkelijk omberkleurige zijden kamerjapon. Ze was voor den spiegel gezeten, terwijl haar kamenier bezig was haar kapsel vande kostbare versierselen te ontdoen.

Op dat oogenblik werd er aan de deur geklopt. „Zie eens wie daar is, Lucy,” zei de koningin. „Als het lord Jermyn is, vraag hem dan den heer O'Neill tot mij te zenden, en als hij komt, Lucy, laat ons dan alleen, ik wil den jongen man alleen spreken.”

Henriette nam een fijn geborduurd zakdoek op en begaf zich naar de kamer ernaast, waar een vuur van cederhout lustig brandde. Zij bleef een oogenblik voor den haard in de vlammen staren; haar gelaat, verlicht door het haardvuur en den zachten glans der kaarsen, zag er vermoed en bleek uit.

„Wat het ook kosten mag,” mompelde zij, „ik moet een betrouwbaren bode hebben, die dezen brief veilig bezorgt. Als ik slechts rekenen kan op de toewijding van dezen jongen man”

Op dat oogenblik trof een zacht geluid haar oor. Met de hand aan de portière die de deur verborg, stond daar Hugh O'Neill. Zijn oogen waren onafgewend op haar gericht, vol bewondering en devotie. Hij had daar gestaan en haar aanschouwd, voor zij zich van zijn aanwezigheid bewust was, en hij had niet de koningin, maar de vrouw gezien, — een vrouw in nood en al zijn ridderlijkheid was in hem ontwaakt.

„Mijnheer O'Neill, ik heb den brief gereed gemaakt, dien gij naar den koning moet brengen. Gij zult Zijn Majesteit waarschijnlijk te Exeter vinden,” zei de koningin, terwijl ze langzaam in een stoel voor haar schrijfbureau neerzank.

„Hier is de brief, mijnheer! En nu”

„Madame,” stamelde de jonge man, „ik kan niet ik durf niet!”

Bij die woorden sprong de koningin woedend op. „Geen woord meer! Ik begrijp het. Voor een twijfelachtige zaak mis je den moed. Ik ben zeer in u teleurgesteld. Ik heb je steeds gerekend onder de weinigen, wier trouw boven allen twijfel was. Geef mij den brief terug, opdat ik hem kan geven aan iemand die geen lafaard is.”

Haar woorden kwetsten O'Neill te meer, omdat hij niet op zulk een miskenning voorbereid was.

„Mevrouw,” zei hij, „ik heb niet in 't minst verdiend, dat Uw Majesteit mij voor zoo'n nietswaardigen lafaard houdt. Ik ben niet bevreesd te sterven of in de gevangenis geworpen te worden, maar wel mij het ongenoegen van Uw Majesteit mij op den hals te halen.”

De koningin keerde hem den rug toe, maar O'Neill ging op smeekenden toon voort: „Om 's hemels wil, luister naar mij, madame. Vertelde Uw Majesteit mij gisteren niet, dat wanneer deze brief in handen kwam van het Parlement, dit zou beteekenen dat 's konings laatste hoop vervlogen was? En, madame, u weet hoe moeilijk het is, veilig in het koninklijk kwartier te komen. Uw boodschappers zijn zelfs hier in Frankrijk niet veilig. En werd de brief op mij gevonden, dan, madame, dan was dat meer dan duizend dooden. Als hij kon worden verborgen . . . eens stelt ge vertrouwen in mij, doe het, bid ik u, weer!”

Zijn stem was vol overreding. Niemand kon hiervoor ongevoelig blijven. Henriette wendde zich weer tot den jongen man, lei haar handen op zijn schouders en keek hem ernstig in de oogen. Deze oogen, welsprekend

en open, staarden onbevreesd in de hare. In het eerst was haar blik streng geweest en onderzoekend, toen nam haar gelaat een zachter uitdrukking aan. Haar greep werd lossen, bijna een liefkozing. Zij glimlachte toen zij zag dat de hoop in zijn smeekende oogen weerkeerde. Ja, deze man was trouw.

„Ik geloof je, ik vertrouw je,” zei ze vriendelijk. „Je oogen pleiten voor je. Wat heb je mij voor te stellen?” O'Neill hield haar den brief voor, dien ze hem gegeven had.

„Als Uw Majesteit dezen brief kleiner wilde schrijven, zoodat hij kon worden verborgen in een medaillon dat ik draag?”

„Geef mij den brief,” zei Henriette.

„Ik zal je den inhoud meedeelen, zoodat je de tijding kunt overbrengen door woord en door schrift en ik zal je dit laatste beknopt geven om aan je woorden kracht bij te zetten. Waar is het medaillon, dan zal ik het briefje er in doen? Waarom aarzel je?”

„Ik kan het u niet geven, madame!”

„Hoe zoo?”

„Het zit bevestigd rond mijn hals!”

„Kom dan wat dichterbij, opdat ik er de maat van neem.”

De zucht te behagen, die in iedere vrouwenborst sluimert, ontwaakte bij haar. Zij coquetteerde met hem, betooverde hem, totdat ze de zekerheid had dat hij haar willoos werktuig was.

O'Neill trad nader, en knielde voor haar neer. Hoewel zij koningin was, beminde hij haar. Beminde haar niet als een koele berekenende Sakser, maar met het vurige temperament van een Kelt. Het bloed der O'Neill's bruiste door zijn aderen. In zijn oogen was de koningin nog even schoon als op den dag toen ze als jonge gelukkige bruid naar het koninkrijk van haar echtgenoot gekomen was. Henriette vatte het medaillon vast en liet hierbij haar hand een oogenblik op zijn hals rusten.

„Waarom beef je, mijn vriend?” riep ze uit. „Neen, het hoofd omhoog! Zijn wij te leelijk om aangezien te worden?”

„Ah, nu zie ik het,” ging ze voort. „Een schoon gelaat, werkelijk! Wie is dat meisje?”

„Madame, het is mijn moeder!”

„Uw moeders beeltenis?” herhaalde de koningin peinzend.

„Ja, je gelijkt op haar. Wel, laat ons nu het briefje gereed maken. Ziezo dat is klaar. Lees den inhoud.”

H. M. de Koningin, vergezeld van Generaal Snijders inspecteert de troepen.

(foto C. G. Weers).

KAPITEIN BERKHOUT

van de „Titan”, die zich beijverde velen der zeelieden van de getorpedeerde Engelsche kruisers te redden.

O'Neill nam het kleine epistel en trachtte de achterzijde van het medaillon te openen. De koningin keek er naar, een minuut lang.

„Wat beven je handen. Laat mij je even helpen, kom hier!”

O'Neill kwam naderbij. Iets in zijn gelaat en in zijn houding waarschuwde haar voor een uitbarsting van zijn devotie, die heel iets anders was, dan de toewijding van

een hoveling voor zijn vorstin. Zij zag op hem neer, terwijl hij daar gekniel lag en wist dat hier iemand was die alles zou geven wat men hem vroeg zonder iets terug te eischen.

Zij opende het medaillon, deed er het briefje in en sloot het weder; vervolgens rees zij op, met haar beide handen op zijn schouders rustende.

„Haast je op de reis. We zullen naar je terugkomst uitzien.”

Hij rees eveneens op, instinctief, om den druk harer handen zoolang mogelijk te voelen. Het was een moment van verrukking. Betooverd, boog hij zijn hoofd naar haar bekoorlijk gelaat; hij hield den adem in, bevreesd de betoovering te breken.

„Vaarwel, mijnheer!”

Ze legde haar koude blanke hand op de zijne; even aarzelde hij, toen vatte hij haar hand en bracht die hartstochtelijk aan zijn lippen. Een oogenblik schrok de vorstin, het was alsof een vuur haar hand beroerde. Zacht trok zij deze terug en keek hem aan toevend, berouwvol en met eenig zelfverwijt.

„God spare u, O'Neill,” zei ze zacht.

En O'Neill, het hoofd gebogen, als stond hij voor een heiligenbeeld liep achterwaarts naar de deur.

Een week later bevond O'Neill zich aan de kust van Shoreham. Zonder geld, zooals de meesten van zijn stand, was hij te trotsch geweest geld voor de reis te vragen, en zoo zag hij zich nu genoodzaakt het verdere van den tocht te voet af te leggen met nauwelijks geld genoeg voor een sober maal in zijn zak.

Vier dagen later bereikte hij Ottery St. Mary. Hier ontmoette hij een troep Roundheads te paard, dien hij slechts ontkwam door een rivier over te zwemmen. Terwijl hij den tegenovergestelden oever beklom, kreeg hij een kogel in den arm. Hij lette hier niet op, want hij had slechts één gedachte: den afstand tusschen zichzelf en zijn vervolgers zoo groot mogelijk te maken.

Hij rende voort over een moerassigen grond, waar een wilgenbosch hem een goede schuilplaats bood. Eensklaps werd hij bevangen door een duizelig gevoel; hij viel neer tusschen de struiken, bewusteloos door bloedverlies.

Toen hij weer tot bewustzijn kwam, was het geheel duister; hij lag daar tusschen nat riet en struiken en voelde zich erg zwak. De morgenzon verkwikte hem een weinig, hij richtte zich op, doch hij kon nauwelijks staan en was niet in staat zijn tocht naar Exeter voort te zetten.

Hij was wanhopig. Daar zag hij iets wat hem weer eenigen moed gaf: op een honderd meter afstand stond een hut. Als hij daar hulp kon krijgen, zou hij misschien verder kunnen reizen. Hij strompelde er heen en op zijn kloppen werd de deur geopend door een vrouw met een kind op den arm.

„Goede moeder,” smeekte hij, „om 's hemels wil help mij!”

Hij behoefde niet verder aan te dringen, de vrouw was vriendelijk genoeg. Ze zette haar kind neer en geleide hem naar een stoel, sneed zijn goed open en verbond de wonde zoo goed mogelijk. Juist wilde ze wat voedsel voor hem halen, toen ze een blik door het venster werpende, uitriep: „Mijn man en de soldaten! Vlucht!”

O'Neill waggelde naar buiten in het door de zon beschenen veld. Spoedig hoorde hij geroep en een dozijn soldaten kwamen op hem toelopen. Een oogenblik trachtte hij nog zich te verdedigen, maar hij was er te zwak voor. In een oogenblik was hem zijn zwaard afgenomen en stond hij daar gebonden, een gewonde, hulpeloze gevangene.

(Wordt vervolgd).